

Sångpartierna

till

PRINSESSAN AF CYPERN.

Sångpartierna

i Sagospelet

PRINSESSAN AF CYPERN,

första gången uppfördt den 27 November 1860,

vid invigningen af

Nya Theatern i Helsingfors.

Text af Z. TOPELIUS. Musik af F. PACIUS.

HELSINGFORS,

P. Widerholm, 1860.

PERSONER.

Chrysandros, konung af Cypern.

Chryseis, hans dotter, af finnarne kallad **Kyllikki**.

Anemotis, (Tuulikki)

Lydia

Dafne

Naidion

Doris

Megapontos, konungens munskänk.

Medon, konungens fältherre.

Lemminkäinen.

Helka, hans moder.

Ainikki, hans syster.

Tiera, hans vapenbroder.

Wirokannas, en bjärmisk trollkarl.

Tuoni, underverldens gud

Luftens ande.

Eldens ande.

Vattnets ande.

En lappsk slaf.

Cypriske soldater.

Kör af Cyperns flickor och ynglingar.

Första och fjärde akterna spela på Cypern, andra och tredje akterna i den finska norden. Tiden obestämd.

Första Akten.

Å:II I. Dans-kör.

Nu dansa vi alla i vårens fest,
När rosor af kärlek glimma.
Och kärlek och vår de trifvas bäst
I blommor och morgonstrimma.
Vi skämta engång,
När dagen blir lång,
Vi sjunga de himmelska makternas sång.
Nu dansa vi alla i vårens fest,
När rosor af kärlek glimma.

Första flickan.

O Afrodite, som steg ur vågen
Vid Cyperns blomsterbeströdda strand,
Vi offra myrten.

Andra flickan.

Och gyllne äpplen.

Tredje flickan.

Vi offra glödande rosors brand.

Första flickan.

Som duvor rena.

Andra flickan.

Som svanor lena.

Tredje flickan.

Som fjärilar glada.

Och lycka gif!

Trio.

O Afrodite, kom att oss tjusa
Med vår och kärlek, med sol och lif!

Kör.

Nu binda de skönaste gracer en krans
Kring kärlekens strålande öga,
Och gudarna småle i morgonens glans,
Åskundraren ler i det höga.
Vårt hjerta det slår
För kärlek och vår,
Odödliga makt, du som aldrig förgår!
Nu binda de skönaste gracer en krans
Kring kärlekens strålande öga.

II:2. Ballad.

(Naidion.)

Tre friare hade vår unga mö.

Solkonungen svor att för henne dö:

Bär dagens gyllene krona!

Nej, nej,

Din gyllne krona begär jag ej.

För varm är din kyss i sommarens dag,
Och blott ett skämtande barn är jag.

Månenkungen kom i aftonglans:

Kom, smyka din lock med silfverkrans,
Och lek med elfvor i lunden!

Nej, nej,

Ditt silfversmycke begär jag ej.

För kall är din kyss i lundens behag,
Och blott ett frysande barn är jag.

Kom stjernans gosse på aftonskyn:

O följ mig fjerran till himlens bryn!
Bär nattens stjerniga krona!

Nej, nej,

Din stjärnekrona begär jag ej.

För hög är din sal, din glans för svag,
Och jordens älskande barn är jag!

II:3. Škratt-kür.

Ha ha ha ha, ha ha ha ha,

Här är verldens störste man:

Lemminkäinen heter han!

Alla flickor han förfjusar,

Alla gummor han berusar.

Se så nätt,

Fin och lätt,
Stolt som örnen,
Stark som björnen,
Qwick som falken
Är den skalken,
Söt och rar.
Är han ej en vacker karl?
För hans hot
Till hans fot
Låt oss alla
Nederfalla!
Ha ha ha ha, ha ha ha ha,
Store hjelte, grymme man!
Tag vår hyllning nådigt an!

Lemminkäinen.

Finns för en man som jag
Ett rum på Cyperns slätter,
Der jag kan bo en dag
Och dansa några nätter?

Kören.

Ha ha ha ha, ha ha ha ha,
För en så storstälig prins
Intet rum på Cypern finns.
Cyperns hyddor äro ringa,
Danssalonger finnas inga.
Klen musik!
Bara skrik!
Ingen flicka
Kan sig skicka;

Inga fagra,
Alla magra,
Stygga, fula,
Gamla, gula,
Ingen värd
Att bli åt hans nåd beskärd!

Lemminkäinen.

Gif mig en blomlig skog
Och ett par röda kinder,
Så dansa vi alltnog,
Och rummet gör ej hinder.

Kören.

Ha ha ha ha, ha ha ha ha,
Hjelteblod,
Var så god,
På begäran
Gör oss äran,
Sök en ö,
Sök en mö,
Mera värdig,
Mera färdig!
Ha ha ha ha, ha ha ha ha,
För hans högförnäma nåd
Finns visst intet bättre råd.

Andra Akten.

U:II 4. Övernässning.

(Helka.)

Fordom var jag röd om kinden,
Vaggade som ros för vinden.
Lätt jag flög som fågelungen,
Och mitt hår var brunt som ljungen.
Mala på!

Det var då!
Fordom var min blick så blå.
Fordom var jag röd om kinden,
Vaggade som ros för vinden.

Kom så höst i blomsterringen,
Och min fågel fällde vingen.
Nu den kulna vinden plockar
Färgen bort från mina lockar.
Mala på!

Det var då!
Fordom var min himmel blå.
Kom så höst i blomsterringen,
Och min fågel fällde vingen.

Sorgerna som vintrar snöga.
Hvar är du, min älsklings öga?
Se, din moder stenen vrider,

Sjunger om de flydda tider.

Mala på!

Det var då!

Fordom var min sjö så blå.

Sorgerna som vintrar snöga:

Hvar är du, min älsklings öga?

U:II 5. Melodram.

(Lemminkäinen förvandlar hyddan till ett palats.)

Tredje Akten.

U:II 6. Roman.

(Anemotis.)

O barn af Hellas, byt ej bort
Din sköna fosterjord!
Barbarens bröd är hårdt och torrt,
Och klanglöst är hans ord.
Hans sol är blek, hans himmel grå,
Hans hjerta kan ej ditt förstå.
O, barn af Hellas, byt ej bort
Din sköna fosterjord!

O Hellas barn, ditt land är godt,
Ditt land är stort och skönt.
Dess jord är grön, dess haf är blått,
Dess strand af ära krönt.
Dess vind är varm, dess sol är klar,
Dess himmel tusen stjernor har.
O Hellas barn, ditt land är godt,
Ditt land är stort och skönt.

Och derför, barn af Hellas, mins
Ditt ädla fosterland!
Ej ro, ej lif, ej lycka finns
I fjerran från dess strand!
Hvarhelst din väg i verlden går,
Din rot är der din vaggas står.
Och derför, barn af Hellas, mins
Ditt ädla fosterland!

Fjerde Akten.

A:II 7. Citter-kär.

Lät citterorna klinga!
Lät flöjtarna susa!
Lät glädjen oss vinga!
Lät sången oss tjusa!

Chryseis är kommen. Vår sol har gått opp.
Vi helsa dig åter, du strålande hopp!

A:II 8. Melodram.

(Wirokannas besvärjer elementerna att säga honom
Leemminkäinens öde.)

A:II 9. Finale.

Deklamation.

(Chryseis.)

O Afrodite, du som tänder glöden,
Den glöd som värmer och som oss förtär!
Säg oss den kärlek, som i alla öden
Den trognaste, den högsta kärlek är!
Sänk ned din hand, till tecken att du hör!
Gif kronan den, som kronan här tillhör!
O du den hulda kärlekens gudinna,
Säg hvilket hjerta evigt ömt kan brinna!

Kör.

Guldlockiga barn af kärlek och vår
Med rosiga kinder och kransar i hår,
Kom älsklig och from
Som liljor i blom
Och bed Afrodite förkunna sin dom!

Solo.

Det brinnande hjerta, det klappar så skyggt;
Odödliga känslor bevinga dess flygt.

Säg, gudinna,
H vem skall vinna,
H vem allena
Skall förtjena
T rohets krona?
H vem i lifvets långa lek
Äger intet, intet svek
Att begråta och försona?
— Ingen är din lön beskärd,
Ingen är din krona värd!
Ingen på den vida jorden,
Ingen, ingen trogen är!

Kör.

(Tuonela eller Underverlden. Tablå och pantomim.)

Dödens flod för vårt öga hägrar.
Längtan suckar och grafven vägrar.
Kärlek, kärlek, som allt besegrar,
Vandra trygg på din mörka stig!
Lyss till klappande bröst som bedja!
O, bryt sönder fördervets kedja!
Kom att trösta och kom att glädja!
Grafvens fängsel det brast för dig!

Solo.

Det var en moder. Himmelska gudinna,
Du gaf oss tecknet. Jag din vink förstår:
Långt mer än maka, syster, älskarinna,

En moders kärlek utan svek består.
O Afrodite, herrska öfver hjertan,
När glädjen tjusar, när behaget rör;
Men uti nöden, pröfningarna, smärtan
Din krona moderskärleken tillhör!

Kör.

Pris, ära och glans
För kärlekens krans!
Se, kronan är vunnen,
Den skönaste som fanns!
Den blommmande vår
Han flyr och förgår,
Och rosorna vißna, men trohet består.
O mer ej klaga!
Låt dig behaga
Vår blomstersaga
På Cyperns strand!
För dig vi glöda,
För dig vi blöda,
För dig, vår moder, vårt fosterland!

10 kopek s:r.
